

(c) Michael Yon 2005

เด็กหญิงในอ้อมกอด

[เรื่อง : Michael Yon แปล : วิษณุฉัตร วิเศษสุวรรณภูมิ ภาพ : Michael Yon]

โมซูล, อิรัก

พันตรีมาร์ค บิ๊กเกอร์พบเด็กผู้หญิงคนนี้ หลังจากเหตุระเบิดรถยนต์ (Car Bomb) ที่เข้าโจมตีพวกเราขณะที่เด็กๆ กรูเข้ามาห้อมล้อมอยู่รายรอบบริเวณ บรรดาทหารทั้งโกรธและโศกเศร้าไปตลอดสองวัน เหตุที่พวกเขาโกรธก็เพราะหากผู้ก่อการร้ายชะลอการจู่โจมลง ปล่อยให้รถตรวจการณ์ผ่านไปอีกเพียงไม่กี่ช่วงถนนแล้วคอยลงมือ เด็กๆ เหล่านี้ก็จะปลอดภัย แต่เปล่า มันรอไม่ได้ คนขับระเบิดพลีชีพหรือรถยนต์พุ่งเข้าชนรถหุ้มเกราะ (Stryker-สไตรค์เกอร์ คล้ายรถถัง 8 ล้อ-ไม่มีสายพาน) ในขณะที่เด็กตัวเล็กๆ เกือบยี่สิบคนกำลังวิ่งลี้ภัยหน้าล้อมหลังโบกมือให้เหล่าทหาร

สำหรับผู้พันบิ๊กเกอร์คนนี้, เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้เอง ผมก็เห็นเขาช่วยเหลือทหารระหว่างการถูกโจมตีครั้งใหญ่, เข้ามาดิ่งกำลังพลออกไปส่วนหนึ่ง (กำลังพลที่พวกเรากำลังต้องการ ณ ที่เกิดเหตุ) เพื่อไปช่วยเขานำเด็กผู้หญิงคนนี้ส่งโรงพยาบาลของอเมริกัน เขาต้องการให้เธอได้รับการรักษาดูแลจากแพทย์อเมริกัน ไม่ใช่โรงพยาบาลท้องถิ่น แต่ท้ายที่สุด เธอไม่รอด ผมถ่ายรูปนี้ได้ตอนที่ผู้พันบิ๊กเกอร์วิ่งมาอุ้มเธอออกไป เขาหยุดวิ่งลงหลายครั้งเพื่อพูดกับเธอและกอดเธอ

ทหารชุดนี้กลับไปยังจุดเกิดเหตุในวันรุ่งขึ้นเพื่อดูแลว่าชาวบ้านต้องการความช่วยเหลือในเรื่องใดบ้าง พวกเขาเปิดบ้านต้อนรับอย่างอบอุ่นเด็กๆ หลายคนวิ่งเข้ามาทักทายและขอจับมือกับทหาร

ในที่สุด, หน่วยสอดแนมคงได้ข่าวว่าเรากลับมาและเริ่มยิงใส่เรา ฝ่ายกำลังของทหารอเมริกันและตำรวจอิรักตอบโต้ เปิดฉากยิงกันราวสมรภูมิรบ ผมเห็นตำรวจอิรักยิงบาดเจ็บกับตาคนหนึ่ง, แต่เขาดูไม่เป็นไรมากนัก หันมายิ้มให้ผมขณะที่ขาเป็นรูไปด้วยกระสุนปืนขนาดเชิง ผมยิ้มตอบ

สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นแน่นอนคือ ชาวบ้านในละแวกนั้นรู้สึกเกี่ยวกับพวกผู้ก่อการร้ายเหล่านี้ไม่ต่างจากเรา เราจะกลับไปที่นี่อีก และเหล่าทหารหวังแต่เพียงพวกมันจะไหลหัวออกมาให้เห็นทุกๆ คนยังโกรธไม่หายที่มันโจมตีเราในขณะที่เด็กอยู่ใกล้ๆ

ชะตาของพวกมันใกล้ขาดเต็มที่แล้ว

ปัจฉิมลิขิต

รูปของผู้พันบิ๊กเกอร์อุ้มพาราห์, ชื่อของเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เสียชีวิตลงในอ้อมกอดของเขา ปลูกเร้ากระแสนตอบรับจากผู้คนทั่วโลก ผมใช้เวลาตลอดสอง-สามวันที่ผ่านมา อ่านจดหมายและข้อความเศร้าสลดและพยายามตอบกลับเท่าที่ทำได้ แต่กระแสนจดหมายก็ถาโถมผมจนต้องพ่ายลง ไม่ต่างอะไรกับสายน้ำหลากที่เอาชนะได้แม้แต่นักว่ายน้ำที่เก่งกาจที่สุด

เข้านี้ เสียงเคาะลั่นขึ้นที่หน้าประตู ‘คิ้ว’ แต่งตัวพร้อมรบ ในมือถืออาวุธ ดิถีวิทยุสื่อสารของทหารชนิดมีเฮดโฟนติดกับไม้ค้ำคางลงมาข้างแก้ม โครม, โครม, โครม! คิวทุบที่หน้าประตูห้อง “ไมค์! อยู่หรือเปล่า?!”

“รอเดี๋ยว,” ผมตอบ เปิดประตู

“ทำไมยังไม่พร้อมอีก! ทียบของเร้ว...เราจะไปกันแล้ว!” รองเท้าบู๊ตของผมงอดสนหนึ่งอยู่ที่ยุ่มห้อย

“วันนี้ผมไปด้วยไม่ได้” ผมตอบ ปรายหางตากลับมาที่แล็บท็อป

“ไหน?”

“บอกพรรคพวกด้วยว่า วันนี้ผมไปไม่ได้”

“โอ.เค.!” คิวรับคำสั่งๆ แล้วเดินกลับไปยังรถหุ้มเกราะ ทิ้งผมไว้ข้างหลัง เหล่าทหารออกปฏิบัติภารกิจโดยไม่มีผมเข้าร่วม

ผมนั่งอยู่ตรงนี้ ตอบอี-เมลฉบับท้ายๆ ในขณะที่เพื่อนๆ ใน ‘ดิวิชั่น โฟร์’ (Deuce Four) ออกตรวจการณ์ในเมืองโมซูล มือของผมอาจอยู่ที่นี้ แต่หัวและหัวใจมันล่องลอยไปผาพันอยู่บนท้องถนน อีกครั้ง...หลายวันมานี้ผมได้คลั่งอยู่กับกระแสตอบรับจากภาพภาพนี้ แต่แล้วผมก็ต้องกลับมาสู่สิ่งที่ผมทำได้ดีที่สุด นั่นก็คือการโพสต์รายงานข่าวสถานการณ์ในอิรัก ผมพยายามอ่านจดหมายทุกฉบับ และทุกข้อความ ผมขอขอบคุณอย่างบริสุทธิ์ใจสำหรับทุกๆ คนที่อุทิศสละเวลาเขียนเข้ามา

แต่ดูเหมือนกับการรายงานครั้งนี้ ผมต้องยอมแพ้กระแสธารแห่งการตอบรับ และว่ายน้ำฝิ่งในที่สุด - **ไมเคิล E**

* พิมพ์ครั้งแรก 14 พฤษภาคม 2548 เป็นภาษาอังกฤษใน <http://www.michaelyon-online.com/little-girl.htm>